

creant enim magistratus ad hæc duo respicientes & præsertim maximos, ut imperatores & duces bellorum. Putandum autem est huiusmodi excessum ab optimatibus esse errorem legis conditoris: quem ab initio præuidisse valde necessarium fuit, ut optimi valerent quietem agere, nec quicquam indecorum facere, non solum in magistratu, sed etiam in vita priuata. Quod si inspicere oportet ad opes gratia quietis, prauum est maximos magistratus esse venales, imperium, & belli ducatum. hæc enim lex pretiosas magis facit diuitias quam virtutes, ac ciuitatem totam ad studium pecuniarum conuertit. Nam quicquid apud ciuitatis principes habetur in pretio, necessarium est & aliorum ciuium opinionem subsequi. vbi autem non maxime honoratur virtus, ibi non est possibile firmum optimorum esse in republica statum. Assuescere vero ad lucra rationabile est, quando per largitionem adipiscuntur dignitates. absurdum est enim si pauper quidem aliquis, verum bonæ mentis lucrari velit: improbius autem non velit, cum sumptus fecerit. Quocirca oportet eos, qui possunt optimè gerere magistratum, assumere ad magistratum. probabiliusque fuisset si author legis opulentiam præstantium virorum abiecerit, ac eorum qui in magistratu forent, quieti prospexisset. Præuam etiam videri potest plures magistratus ab vno homine geri: quod in honore est apud Carthaginenses. vnicum enim ab vno optimè perficitur opus. hoc autem vt fieret, prouidendum fuit à legumlatore, neque cogendum eundem tibicinem esse atque factorem. Quare vbi non parua est ciuitas, magis ciuile est, vt plures sint participes magistratum, magisque popolare. communius enim, vt diximus & melius singula conficiuntur atque celerius. Paet autem hoc in bellicis rebus, & nauticis. in his enim ambobus per omnes (vt ita dixerim) transit imperare & parere. Sed cum ad paucorum potentiam vergat respublica eorum, optimè illud effugiunt, vt semper aliqua plebis pars dicatur ad oppida mittentes. per hoc enim illi arbitrantur ac certè efficiunt, statum ciuitatis permanere. Sed hoc est fortunæ opus. oportebat verò non per fortunam sine seditionibus esse, sed per legislatorem id fieri. nunc autem si aduersa fortuna incidat, & plebs à gubernatoribus secedat, nullum est remedium legis ad quietem adhibitum. Lacedæmoniorum igitur, & Cretensum,

A ἀρεσώταται γὰρ εἰς δύο ταῦτα βλέποντες, καὶ μάστιγα ταῖς μεγίσταις, τοῖς τε βασιλεῦσι, καὶ τοῖς στρατηγοῖς. δεῖ δὲ νομίζειν ἀμάρτυρα νομοθέτου, τὴν παρέκβασιν εἶναι τῆς ἀρεστοκρατίας ταύτης. ἐξ ἀρχῆς γὰρ τῷ δ' ὄραν ἔστι τῷ ἀνακτοράτω, ὅπως οἱ βέλτεροι διακονήσονται ἀρχόντες, καὶ μὴ δὲ ἀρχιμονεῖν, μὴ μόνον ἀρχόντες, ἀλλὰ καὶ μισθὸν ἰδιωτῶν. εἰ δὲ B δεῖ βλέπειν καὶ πρὸς ἀρχὴν, χρεῖν στρατηγῶν, φαῦλον τὸ τὰς μεγίστας ἰσχυρίας εἶναι τῶν ἀρχῶν, τὴν τε βασιλείαν, καὶ τὴν στρατηγίαν. ἐνταῦθα γὰρ ὁ νόμος εὖτα ποιεῖ τὸν πλοῦτον μάλλον τῆς ἀρετῆς, καὶ τὴν πόλιν ὀλίγη φιλοχρησίματον. ὁ, πὶ δ' αὖ ἐπιτολὴν ἴμενον εἶναι τὸ ἕλερον, ἀναγκη καὶ τὴν ἴσιν ἄλλων πολιτῶν δόξαν ἀκολουθεῖν τοῖς. ὅπου δὲ μὴ C μάστιγα ἀρετῆς πηγάται, ταύτην οὐχ εἶδον τῆς βελτίους ἀρεστοκρατικῆς πολιτείας. ἐστὶν ἔσθλα δὲ ὄλογον κερδαίνειν τοῖς ἀνομιώτοις, ὅταν διαπανήσωτες ἀρχῶν αὐτοποιοὶ γὰρ, εἰ πέντης μὲν ἂν, ὅππεικός δὲ, βουλήσεται κερδαίνειν φαυλοτέρους δ' ἂν, οὐ βουλήσεται διαπανήσας. διὸ δεῖ τοῖς δυνατοῖς ἀρετῆς ἀρχῆν, τοῖς ἀρχῆν, βέλτερον δ' εἰ καὶ πρὸς εἶναι τὸ δόξα εἶναι τὸ ὅππεικός ὁ νομοθέτης, ἀλλὰ D ἀρχῶν γὰρ ὅππεικός εἶναι τὸ στρατηγῶν. φαῦλον δ' αὖ δόξα εἶναι εἶναι καὶ τὸ πλείους ἀρχῶν τὸν αὐτὸν ἀρχῆν ὅπου δὲ δοκίμαται τοῖς Καρχηδονίοις. ἂν γὰρ ὅφ' ἐνός ἔργον ἀρετῆς δόξα τελεῖται. δεῖ δ' ὅπως γίνηται τῷ δ' ὄραν τὸν νομοθέτην, καὶ μὴ πρὸς εἶναι τὸ αὐτὸν ἀλλεῖν καὶ στυτο γαμῆν. ἀλλ' ὅπου μὴ μικρὰ πόλις, πολιτικώτερον πλείους μετέχειν τῶν ἀρχῶν, καὶ E δημοτικώτερον κοινότερον τε γὰρ, καὶ δὲ ἀρετῆς εἰπομένη, καὶ κάλλιον ἔκαστον δόξα τελεῖται ὑπὸ τῶν αὐτῶν, καὶ δὲ πον. δὴλον ἦ τῷ ὅτι τῶν πολιτικῶν, καὶ τῶν ναυτικῶν. ἐν τοῖς γὰρ ἀμοτέροις, καὶ τῶν παύτων, ὡς εἶπεν, διεκλήλυθε τὸ ἀρχῆν καὶ τὸ ἀρχαίται. ὀλιγαρχικῆς δ' οὐσίας τῆς πολιτείας, ἀρετῆς οὐκ ἐπιφύροισι, τῶν πλεῖστων, ἀεὶ πὶ τῷ δήμῳ μέγιστος ἐπιφύροισι. F ὅτι τὰς πόλεις. τοῦτο γὰρ ἴσιν, καὶ ποιῶσιν μόνιμον τὴν πολιτείαν. ἀλλὰ τῷ ὅτι τῆς ἔργον. δεῖ ἢ ἀστυκῶν εἶναι διὰ τὸν νομοθέτην. ἂν δ' αὖ ἀτυκῶν γίνηται τῆς, καὶ τὸ πλείους δόξα τῶν ἀρχῶν, οὐδὲν ὅτι φαρμακὸν διὰ τὸ νόμον, τὸ ἴσιν γὰρ. καὶ μὲν οὐκ ἴσιν τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείας, καὶ Κρητικῆς, καὶ τῆς

τὸν πλοῦτον ἀνομιώτου
δεῖ αὐτὸν ἀνομιώτου.

ὅπου δὲ μὴ
ἀρετῆς πηγάται
ἀρετῆς πηγάται